

Arrest

nr. 233 597 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 februari 2017 wordt aan de verzoekende partij in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2 Op 30 augustus 2017 doet de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming. Op 11 september 2017 dient zij dit verzoek in. Op 9 november 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 7 september 2018 doet de verzoekende partij in België een tweede verzoek om internationale bescherming. Op 24 september 2018 laat zij na zich aan te bieden om dit verzoek in te dienen, zodat de behandeling van het verzoek op deze dag wordt beëindigd. Op 5 oktober 2018 dient zij alsnog een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2019 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Op 6 augustus 2019, bij arrest nr. 224 682, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 27 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 30 september 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : E(…)

voornaam : W(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11.04.19 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 06.08.19 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11.09.17 en op 05.10.18 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen. (…)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan, en de schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), volgens hetwelk het bestuur de verplichting heeft zijn beslissingen te motiveren.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Madame E(...) du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause ;

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré à la requérante sur base de l'article 7, al.1er, 1 de la loi du 15 décembre 1980 et sur base de l'article 74/14§1er de la loi du 15 décembre 1980.

A aucun moment avant la délivrance de cet ordre de quitter le territoire, Madame E(...) n'a pu faire valoir sa situation spécifique :

- *le fait que Madame E(...) est la maman de Mademoiselle D(...) S(...), née à Alep en 2003, de nationalité syrienne et bénéficiant de la protection subsidiaire, résidant sur le territoire du Royaume ;*
- *le fait qu'elle ait introduit une demande d'autorisation de séjour en ce sens ;*

La décision querellée ne comporte aucune indication à ce titre.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

Il s'avère dès lors que la décision querellée a été rendue sans tenir compte de l'ensemble des éléments propres à la situation et n'est dès lors pas adéquatement motivée. La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause.

La partie adverse a commis une erreur d'appréciation en rendant une décision enjoignant à Madame E(...) de quitter le territoire en négligeant de se prononcer sur une demande d'autorisation de séjour préalablement introduite.

« L'ordre de quitter le territoire ne peut être donné au requérant tant que les raisons exceptionnelles qu'il invoque ne soient pas examinées par l'Office des Etrangers conformément aux prérogatives légales en matière de motivation formelle consacrés par la loi du 29 juillet 1991 : « Considérant que , contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est e séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire ; que l'ordre de quitter le territoire attaqué ne peut être considéré comme un acte purement confirmatif d'un ordre de quitter le territoire antérieur que pour autant que la partie adverse n'ait pas réexaminé la situation du requérant et que bien entendu qu'elle n'ait pas ignoré les éléments nouveaux qui aurait été portés à sa connaissance » - Arrêt Marastawi, CE du 15 juin 2005, n° 146.056.

Eu égard à ce qui précède, la décision querellée doit être annulée.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, arrêt n° 105.385 du 5 avril 2002 ; dans le même sens : CE, arrêts n° 187 791 du 6 novembre 2008, n° 156 997 du 28 mars 2006 et 111 741 du 8 octobre 2002). Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise (CCE, 29/01/2015, n°137517) et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, la décision querellée ne se fonde pas sur la situation réelle de la requérante.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

La partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de la requérante.

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » (C.E., arrêt n° 183464, 27 mai 2008)

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chai ri, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à la requérante et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

3.1.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. In deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verder wijst de Raad erop dat de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Met haar verwijzing naar een manifeste appreciatiefout voert de verzoekende partij tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijst tevens naar de motiveringsplicht vervat in artikel 41 van het Handvest, maar zij zet niet uiteen op welke manier deze motiveringsplicht anders of ruimer zou zijn dan de internrechtelijke motiveringsplicht. Bijgevolg volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van deze internrechtelijke motiveringsplicht.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar het *“principe général selon lequel l'autorité est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Dit beginsel legt de overheid namelijk de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst tevens naar artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op de termijn om het grondgebied te verlaten. Aangezien de verzoekende partij hierop zelf niet verder ingaat, gaat ook de Raad hierop niet in.

Het voormelde artikel 52/3, § 1 luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)”

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, *in casu* doordat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Ook betwist zij niet dat de Raad op 6 augustus 2019 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 11 april 2019 inzake haar verzoek om internationale bescherming heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert echter aan dat de bestreden beslissing geen geïndividualiseerde motivering in feite en rechte bevat en dat de gemachtigde in het geheel geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het geval.

De verzoekende partij stelt tevens dat zij, op geen enkel moment vóór het nemen van de bestreden beslissing, haar specifieke situatie heeft kunnen laten gelden. Zij wijst in dit verband enerzijds op het gegeven dat zij de moeder is van het kind S. D., geboren in 2003, dat de Syrische nationaliteit heeft, de subsidiaire beschermingsstatus geniet en op het grondgebied van het Rijk verblijft. Anderzijds wijst zij op het gegeven dat zij in deze zin een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. In het feitenrelaas van haar verzoekschrift verwijst zij naar een aanvraag van 25 juli 2019 tot gezinshereniging op grond van de artikelen 9bis en 10, § 1, 7° van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij met dit betoog de schending van het hoorrecht wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat het niet voldoen aan de hoorplicht hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Met betrekking tot het minderjarig kind S. D., dat blijkt uit het administratief dossier op het moment van het nemen van de bestreden beslissing 16 jaar was, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier reeds blijkt dat dit kind in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, aangezien zij het statuut van haar vader, de ex-echtgenoot van de verzoekende partij, volgt. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het meedelen van informatie waarvan de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had, een invloed op deze beslissing had kunnen hebben.

Met betrekking tot de vermeende verblijfsaanvraag van 25 juli 2019 stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier, dat op 7 november 2019 aan de Raad werd overgemaakt, niet blijkt dat zulke aanvraag werd ingediend. De verzoekende partij legt ook bij haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs voor dat zij deze aanvraag zou hebben ingediend. Zij beperkt zich dan ook tot een loutere bewering dat zij op 25 juli 2019 (of op een ander moment vóór het nemen van de bestreden beslissing op 27 september 2019) een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis *juncto* artikel 10, § 1, 7° van de vreemdelingenwet (of op een andere grond) heeft ingediend. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat zij de gemachtigde op deze voorgehouden aanvraag had kunnen wijzen, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord zijn geweest.

Bijgevolg kan de aangehaalde schending van het hoorrecht hoe dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het eerste middel. Zij heeft aldus geen belang bij het betrokken middelonderdeel, zodat het eerste middel in deze mate onontvankelijk is.

Vervolgens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing inderdaad enkel verwezen wordt naar de door de verzoekende partij doorlopen procedures tot het bekomen van internationale bescherming, en naar het gegeven dat de verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum.

De verzoekende partij voert aan dat geen rekening werd gehouden met de door haar ingediende verblijfsaanvraag, maar uit het bovenstaande is reeds gebleken dat de gemachtigde geen kennis had en ook niet had moeten hebben van deze vermeende aanvraag. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de gemachtigde had moeten en kunnen rekening houden met en motiveren omtrent gegevens waarvan hij geen kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het bestaan en indienen van de betrokken aanvraag nog steeds niet aantoonde.

Wat het minderjarig kind S. D. van de verzoekende partij betreft, dat in België verblijft en de subsidiaire beschermingsstatus geniet, heeft de Raad reeds vastgesteld dat deze elementen inderdaad blijken uit het administratief dossier, en dit vóór het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft in het kader van haar eerste middel echter niet aan op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde met dit kind had moeten rekening houden. Zij stelt slechts dat de gemachtigde het geheel van haar bijzondere omstandigheden niet heeft onderzocht, dat hij geen aandachtig en ernstig onderzoek van de situatie en geen belangenafweging heeft doorgevoerd en dat geen rekening werd gehouden met het geheel van de relevante elementen van het dossier. Hierdoor is ook de motivering van de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij niet afdoende, onjuist en kennelijk onredelijk. De verzoekende partij laat echter na de specifieke rechtsgrond aan te duiden op grond waarvan de gemachtigde met het minderjarig kind S. D. en diens concrete situatie had moeten rekening houden en eromtrent had moeten motiveren. Zij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing, die steunt op de artikelen 52, § 3 en 7 van de vreemdelingenwet, niet zou volstaan.

om deze beslissing te onderbouwen. Om dezelfde reden kan zij met dit betoog niet aannemelijk maken dat deze motivering foutief of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Madame E(...) laquelle vit auprès de sa fille ;

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

L'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée : (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 août 1991, p. 551)

Or, la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Madame E(...) dans le respect de sa vie familiale et privée.

La partie adverse n'a nullement procédé à un examen attentif et sérieux de la situation ni n'a réalisé de mise en balance des intérêts en présence.

« Qu'il n'apparaît néanmoins pas de cette énumération lapidaire, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait examiné la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante, en particulier sous l'angle de l'article 8 de la Convention précitée, pourtant expressément visé dans cette dernière, ni qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale; qu'il ne ressort ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait valablement pu considérer, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, que les intérêts familiaux et personnels de la requérante ne pouvaient pas l'emporter sur la nécessité de l'éloigner du territoire;

Considérant que la partie adverse a, en prenant les actes attaqués, méconnu l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et violé son obligation de motivation formelle » (Arrêt CE n° 100.587 du 7 novembre 2001)

Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.”

3.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is

vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar dochter bij wie zij woont. Zij maakt echter niet duidelijk op welke dochter zij precies doelt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij op 1 april 2019 verklaarde bij haar oudste dochter in te wonen. Dit betreft blijkens het administratief dossier N. D., die meerderjarig is en aan wie door de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De verzoekende partij verklaarde tijdens hetzelfde gehoor echter tevens dat ook haar jongste dochter, de voormelde S. D., bij haar woont, ook al zou deze officieel bij haar vader zijn gedomicilieerd.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat uit het administratief dossier blijkt dat inderdaad sprake is van een dochter S. D., die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing 16 jaar oud was. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind wordt aangenomen (cf. EHRM 27 oktober 1994, *Kroon e.a./Nederland*, § 30). In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij weliswaar dat uit het gehoor van de verzoekende partij blijkt dat haar echtgenoot reeds jaren geleden met de kinderen naar het buitenland vertrok en dat de verzoekende partij slechts in Duitsland vernam dat haar kinderen in België zouden verblijven. De verwerende partij geeft echter niet aan dat zij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en dier minderjarige dochter S. D. zou betwisten.

In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar de dochter bij wie zij woont, doelt op een gezinsleven met haar meerderjarige dochter N. D., wijst de Raad erop dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of met familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige dochter N. D. De verzoekende partij zet echter op geen enkele manier uiteen dat sprake zou zijn van zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid, ook niet op basis van een eventuele samenwoning, laat staan dat zij dit zou aantonen. Zij kan een gezinsleven met haar meerderjarige dochter N. D. dan ook niet aannemelijk maken.

De verzoekende partij verwijst daarnaast in het algemeen naar een privéleven, maar zij beperkt zich in dit verband tot een theoretische uiteenzetting. Zij kan het bestaan van een daadwerkelijk privéleven dan ook niet aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande bespreekt de Raad het tweede middel louter verder in het licht van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter S. D.

Hierbij benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind is een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het

kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 78).

De Raad kan echter enkel vaststellen dat de verzoekende partij slechts zeer algemeen stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij bij haar dochter woont en dat hij niet is overgegaan tot het doorvoeren van een belangenafweging en van een aandachtig en ernstig onderzoek van de situatie. Voor het overige beperkt zij zich tot theoretische verwijzingen. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt echter op geen enkele manier hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM dan wel concreet geschonden zou hebben. De Raad benadrukt nogmaals dat het betoog van de verzoekende partij zelfs zo algemeen is, dat zelfs niet duidelijk is of zij zich op een gezinsleven met haar meerderjarige of met haar minderjarige dochter beroept. De verzoekende partij kan, zoals blijkt uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, niet voorhouden dat het loutere feit dat haar minderjarig kind verblijfsrecht heeft in België, zou volstaan opdat sprake zou zijn van een schending van het voormelde artikel 8. Zij zet ook nergens uiteen dat het gegeven dat zij het bevel heeft gekregen het grondgebied te verlaten, tot gevolg heeft dat zij haar gezinsleven met dit kind in het geheel niet zal kunnen verderzetten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij blijkens het administratief dossier en de bestreden beslissing de Syrische nationaliteit heeft, en dit in tegenstelling tot de verklaring van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij de Libanese nationaliteit heeft. In zijn arrest nr. 224 682 van 6 augustus 2019, samengelezen met de beschikking van 10 juli 2019), heeft de Raad uitdrukkelijk vastgesteld dat geen elementen voorliggen op basis waarvan zou blijken dat de verzoekende partij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus (in Duitsland) beschikt, of dat zij niet naar Duitsland zou kunnen terugkeren en er haar verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Dit arrest dateert van nog geen twee maanden vóór het nemen van de bestreden beslissing op 27 september 2019 en in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit arrest verwezen. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat de verzoekende partij – die als Syrische onderdane in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus geniet – naar Syrië zou moeten terugkeren, en dat het in het licht van artikel 8 van het EVRM problematisch zou zijn dat het kind S. D., van Syrische nationaliteit, de subsidiaire beschermingsstatus geniet. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift overigens geen enkel element in dit verband aan.

Met haar vage betoog, waarin zij zelfs niet aangeeft ten aanzien van welke dochter en op welke concrete manier sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, kan de verzoekende partij een schending van dit artikel niet aannemelijk maken. De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk, nog los van de vraag naar een formele motiveringsverplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM, op basis waarvan de gemachtigde in deze omstandigheden een motivering in het kader van het voormelde artikel 8 in de bestreden beslissing had moeten opnemen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE